

Arrest

nr. 67 175 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2011 met referentienummer 7488.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Sikh te zijn, geboren in het dorp Hindwano Qalai in het district Khost van de gelijknamige provincie. U bent gehuwd met X (OV X en CG X) en heeft vier minderjarige kinderen. U werkte als geldwisselaar in de 'bazar' van Khost. Omdat u weigerde zich te

bekeren tot de islam werd u bedreigd en mishandeld waardoor u zich genoodzaakt zag Afghanistan te verlaten, samen met uw vrouw en kinderen.

U vertrok op 1 mei 2009 vanuit Khost en diende in België een eerste asielaanvraag in op 25 mei 2009. U legde ter ondersteuning van uw asielaanvraag zes taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) neer, een foto, verklaringen van de tempel en twee medische attesten. Op 8 april 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging u in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die op 9 december 2010 een conform arrest velde. Op 28 december 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan. U heeft aan een hongerstaking deelgenomen omdat u vindt dat het CGVS een verkeerde beslissing heeft genomen. U bent van mening dat u voldoende heeft aangetoond afkomstig te zijn van Khost, Afghanistan, en u meent dat u recht heeft op de status van subsidiaire bescherming. U beroept zich verder op dezelfde motieven en verklaringen als tijdens uw eerste asielaanvraag. U legt nieuwe documenten neer, zijnde een 'taskara' van uw jongste kind, een stemkaart en een rijbewijs.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u, naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag het statuut van vluchteling werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in Afghanistan, waardoor het ook niet meer mogelijk was om een correcte inschatting te maken van de door u ingeroepen vrees voor vervolging en nood aan bescherming. U gaf de asielinstanties immers geen zicht op waar en onder welke omstandigheden u de jaren vóór uw komst naar België heeft geleefd. Uit uw gebrekkige kennis van de personaliteiten en gebeurtenissen in Khost én in uw dorp van herkomst, in het bijzonder betreffende uw eigen religieuze gemeenschap, concludeerde het CGVS dat u wellicht reeds veel langer Afghanistan heeft verlaten dan u beweert. U en uw echtgenote slaagden er evenmin in om belangrijke gebeurtenissen uit uw persoonlijke leven op een geloofwaardige wijze in een Afghaanse context te plaatsen. Ook aan het feit dat u tot aan uw vertrek in 2009 als geldwisselaar zou hebben gewerkt in de bazar van Khost kon geen enkel geloof worden gehecht, gezien uw gebrekkige kennis over het in omloop zijnde geld in Afghanistan sinds 2002, na het aantreden van Karzai (zie beslissing CGVS 1ste asielaanvraag). Aangezien aan uw verblijf in Afghanistan geen geloof kon worden gehecht, was dit evenmin het geval voor de vluchtmotieven die u aanhaalt en die zich in Afghanistan zouden hebben afgespeeld.

Inzake uw tweede asielaanvraag moet worden vastgesteld dat u naar de kern van de zaak, namelijk zicht geven op uw werkelijke situatie in de jaren vóór uw komst naar België, geen bijkomende elementen en/ of nieuwe verklaringen aanbrengt, die een wijziging van de eerder genomen beslissing zouden mogelijk maken. U blijft vasthouden aan uw verklaring altijd in Afghanistan te hebben gewoond en in mei 2009 rechtstreeks te zijn vertrokken vanuit Khost naar België (gehoorverslag 2de asielaanvraag p.3).

Om uw bewering te ondersteunen legt u drie nieuwe documenten neer. U verwijst naar een stemkaart op uw naam, die dateert van de periode 2003-2004, en werd afgeleverd in Kabul. Dit is opnieuw bijzonder merkwaardig. Immers, in het kader van uw eerste asielaanvraag bleek u geen weet te hebben van verkiezingen in Afghanistan na de val van de Taliban. Ook is het zeer eigenaardig dat u, die beweert altijd in Khost te hebben gewoond, een kieskaart van Kabul neerlegt. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u verschillende keren per jaar naar Kabul ging om uw familie er te bezoeken. Deze uitleg is echter onvoldoende aannemelijk aangezien men kan verwachten dat men een stemkaart heeft van de plaats waar men geregistreerd staat. Volgend op uw verklaring dat u op Karzai heeft gestemd, werd u gevraagd of er meer dan één presidentsverkiezing is geweest de voorbije jaren. Hierop geeft u een ontwijkend antwoord, namelijk dat u en alle andere Sikhs en Hindoe's drie of vier jaar geleden gingen stemmen. Echter, tussen 2005 en 2009 waren er geen verkiezingen in Afghanistan (gehoorverslag 2de asielaanvraag p.2-3, en zie ook informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

Tijdens het gehoor op het CGVS werd er meermaals op gewezen dat de conclusie inzake uw eerste aanvraag dermate duidelijk is, dat het geven van een duidelijk zicht op uw verblijfsplaats én verblijfsituatie van de voorbije jaren van grotere waarde is dan het neerleggen van nieuwe documenten. Toch blijft u bij uw verklaringen inzake uw vertrek uit Afghanistan in 2009. Verklaringen die eerder al volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden.

Vervolgens verwijst u naar de 'taskara' van uw jongste kind dd.16.02.1387 (6 mei 2008), die u zelf zou hebben afgehaald in de provincie Khost (gehoorverslag 2de asielaanvraag p.3). U gevraagd waarom u deze taskara, de enige "nieuwe" taskara (in gebruik sinds 2001) niet direct heeft meegebracht toen u naar België kwam, zegt u dat u zich diende te haasten en niet wist dat het nodig was. Dit antwoord raakt kant noch wal aangezien u alle andere taskara's van uw andere familieleden wél meenam en tijdens uw eerste asielaanvraag voorlegde. U verwijst tevens naar uw rijbewijs. Echter, uit informatie beschikbaar op het CGVS (kopie aanwezig in het administratieve dossier) blijkt dat het neerleggen van Afghaanse documenten slechts een beperkte waarde heeft, gezien gelijk welk document, ook authentieke, via corruptie en omkoping kan worden verkregen, en slechts in die mate belangrijk zijn wanneer ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is.

Er werd u expliciet de kans gegeven om te reageren op de eerdere beslissing, waarin het CGVS stelde dat u niet aannemelijk maakte uw gehele leven in Afghanistan, meerbepaald in Khost, te hebben gewoond (gehoorverslag 2de asielaanvraag p.3). U geeft geen nieuwe informatie maar verwijst enkel naar de drie nieuwe documenten (die hierboven al werden besproken).

Bijgevolg kan u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag evenmin de hoedanigheid van vluchteling worden toegekend.

Vervolgens meent u recht te hebben op de subsidiaire beschermingsstatus, louter omdat u heeft bewezen afkomstig te zijn van Khost (gehoorverslag 2de asielaanvraag p.5). Uit bovenstaande blijkt echter, dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring nooit ergens anders te hebben gewoond dan in Khost.

Het enkele feit dat u initieel afkomstig bent uit Afghanistan - wat door het CGVS niet wordt betwist - is an sich geen voldoende aanwijzing van een reëel risico. Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadzjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien úzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

De subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/8, § 2, c kan u niet worden toegekend. Eenzelfde beslissing werd genomen in hoofde van uw echtgenote.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

De verzoekende partij verwijst naar het besluit van de bestreden beslissing en voert aan dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt. Aangaande dit voormelde beginsel geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting weer. Daarnaast voert de verzoekende partij de schending aan van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het artikel 10 van het EG-verdrag.

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting weer aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus. Zij voert aan dat zij uit een gebied in Afghanistan komt die in aanmerking komt voor de een subsidiare bescherming. Hij wijst er op dat er taskara's en een kopie van een rijbewijs uit de provincie Khost worden voorgelegd. De verzoekende partij argumenteert dat men geenszins kan twifelen dat zij in Afghanistan en meer bepaald in Khost heeft gewoond, gelet op het feit dat zij officiële documenten heeft neergelegd. De verzoekende partij wijst er op dat de publicatie van 11 oktober 2010 *“Het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, regio's subsidiare bescherming”* van de auteur de heer Dirk van den Bulck, duidelijk de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus aan Afghaanse asielzoekers afkomstig uit heel de provincie van Khost bevestigt.

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 10 van het EG-verdrag verwijst de Raad naar het artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet. Krachtens voormeld artikel moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij bepaalt niet nader hoe deze bepaling geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. Minstens toont de verzoekende partij niet aan wat de relevantie van dit artikel is in het kader van het onderzoek naar de hoedanigheid van vluchteling en subsidiare beschermingsstatus.

In zoverre de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als een ontvankelijk middel in de zin van het artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Pashtou machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld. De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat zij uit een gebied afkomstig is die in aanmerking komt voor subsidiare bescherming en zij verwijst naar de documenten die zij heeft neergelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wenst vooreerst op te merken dat hij naar aanleiding van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag niet bevoegd is de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. In de eerdere aanvragen

werd een beslissing genomen die rekening hield met alle relevante elementen. De verzoekende partij kreeg daarbij de kans om haar asielverzoek zo correct en omstandig mogelijk uiteen te zetten en waar mogelijk te staven met stukken. De weigeringsbeslissing die na onderzoek van alle elementen werd genomen door de commissaris-generaal werd door de Raad op 9 december 2010 bevestigd. De beslissing van de Raad was het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen, waardoor deze nu kracht van gewijsde geniet.

Het gezag van gewijsde van dat arrest omvat de vaststelling dat aan het beweerde verblijf in Afghanistan van de verzoekende partij geen geloof kon worden gehecht, waardoor ook de commissaris-generaal van oordeel was dat het niet mogelijk was om een correcte inschatting te maken van de door de verzoekende partij ingeroepen vrees voor vervolging en nood aan bescherming. De ongeloofwaardigheid hiervan werd vastgesteld doordat de verzoekende partij blijk gaf van een gebrekkige kennis van de personaliteiten en gebeurtenissen in Khost en het dorp van herkomst, in het bijzonder haar eigen religieuze gemeenschap. De Raad stelde vast dat de verzoekende partij er niet in slaagde de belangrijke gebeurtenissen uit haar persoonlijk leven op een geloofwaardige wijze in een Afghaanse context te plaatsen. De Raad is gebonden door dit arrest en beschouwd de bevindingen ervan als vaststaand. De inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij op deze bevindingen –die trouwens van louter theoretische aard is en niet toegepast wordt op het concrete geval- wordt om deze reden niet behandeld. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Als nieuwe element in het kader van haar tweede asielaanvraag, brengt de verzoekende partij een *taskara* aan van haar jongste kind en legt zij een kopie neer van een rijbewijs uit de provincie Khost. De verzoekende partij voert dienaangaande aan dat zij uit Afghanistan afkomstig is, met name Khost. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in essentie haar argumentatie herhaalt en niet tegemoet komt aan de bewijslast die thans rust bij iedere asielzoeker.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter herhalen van de eerder bij de commissaris-generaal verklaarde asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De stelling van verzoeker dat hij wel afkomstig is van Khost is uiteraard geen dienstig verweer.

De Raad dient er toch op te wijzen dat de verzoekende partij geen enkele feitelijke wijziging aanbrengt in het kader van deze huidige asielaanvraag met betrekking tot haar eerste aanvraag en zij maakt evenmin melding van een nieuwe vrees voor vervolging of een nieuwe bedreiging die na het definitieve afsluiten van zijn eerste aanvraag zou gerezen zijn. Het arrest van 9 december 2010 van de Raad besloot tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde verblijf in Khost in de jaren voor haar vertrek op basis van een manifeste gebrekkige kennis van de verzoekende partij van haar beweerde feitelijke herkomst uit Khost. De Raad stelt vast dat de neergelegde stukken niet bij machte zijn om de ongeloofwaardigheid van haar beweerde feitelijke herkomst te herstellen.

De bestreden beslissing stelt in dit verband: "Om uw bewering te ondersteunen legt u drie nieuwe documenten neer. U verwijst naar een stemkaart op uw naam, die dateert van de periode 2003-2004, en werd afgeleverd in Kabul. Dit is opnieuw bijzonder merkwaardig. Immers, in het kader van uw eerste asielaanvraag bleek u geen weet te hebben van verkiezingen in Afghanistan na de val van de Taliban. Ook is het zeer eigenaardig dat u, die beweert altijd in Khost te hebben gewoond, een kieskaart van Kabul neerlegt. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u verschillende keren per jaar naar Kabul ging om uw familie er te bezoeken. Deze uitleg is echter onvoldoende aannemelijk aangezien men kan verwachten dat men een stemkaart heeft van de plaats waar men geregistreerd staat. Volgend op uw verklaring dat u op Karzai heeft gestemd, werd u gevraagd of er meer dan één presidentsverkiezing is geweest de voorbije jaren. Hierop geeft u een ontwijkend antwoord, namelijk dat u en alle andere Sikhs en Hindoe's drie of vier jaar geleden gingen stemmen. Echter, tussen 2005 en 2009 waren er geen verkiezingen in Afghanistan (gehoorverslag 2de asielaanvraag p.2-3, en zie ook informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

Tijdens het gehoor op het CGVS werd er meermaals op gewezen dat de conclusie inzake uw eerste aanvraag dermate duidelijk is, dat het geven van een duidelijk zicht op uw verblijfplaats én verblijfsituatie van de voorbije jaren van grotere waarde is dan het neerleggen van nieuwe documenten. Toch blijft u bij uw verklaringen inzake uw vertrek uit Afghanistan in 2009. Verklaringen die eerder al volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden.

Vervolgens verwijst u naar de 'taskara' van uw jongste kind dd.16.02.1387 (6 mei 2008), die u zelf zou hebben afgehaald in de provincie Khost (gehoorverslag 2de asielaanvraag p.3). U gevraagd waarom u deze taskara, de enige "nieuwe" taskara (in gebruik sinds 2001) niet direct heeft meegebracht toen u naar België kwam, zegt u dat u zich diende te haasten en niet wist dat het nodig was. Dit antwoord raakt kant noch wal aangezien u alle andere taskara's van uw andere familieleden wél meenam en tijdens uw eerste asielaanvraag voorlegde. U verwijst tevens naar uw rijbewijs. Echter, uit informatie beschikbaar op het CGVS (kopie aanwezig in het administratieve dossier) blijkt dat het neerleggen van Afghaanse documenten slechts een beperkte waarde heeft, gezien gelijk welk document, ook authentieke, via corruptie en omkoping kan worden verkregen, en slechts in die mate belangrijk zijn wanneer ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is."

De Raad schaaft zich achter dit motief.

De Raad stelt vast dat de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit Khost gehandhaafd blijft. Doordat de verzoekende partij haar asielrelaas situeert in een fictieve verblijfplaats kan ook aan dit asielrelaas geen geloof gehecht worden.

2.5. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de aanvraag tot subsidiaire beschermingsstatus stelt de commissaris-generaal terecht in zijn nota dat een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaat, maar dat er enig verband moet zijn met zijn persoon ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire bescherming toe te kennen moet er met de feitelijke toestand rekening worden gehouden, hetgeen betekent de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend. De verwijzing van de verzoekende partij naar het document van 11 oktober 2010 "Het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, regio's subsidiaire bescherming" is om die reden niet dienstig.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS